

въ днѣтъ кълебѣтии, ии сидѣти, ии дѣло испы-
 тваніе: защо то сѫдникъ атъ самъ си є сърдцеъ бѣдецъ,
 предъ когото иищо не може да сѧ оутай. Той же поглѣдне
 на избранныи тѣ свой сыновы, сыновы на вскрысение то
 съ лило и любовно єко: же ги назвѣ върни рабы, дрѣ-
 зы, чада благословенныи: же покаже своёто судеболстїе
 за постоано то имъ търпѣніе въ вѣра та: же ги въз-
 благодарїи за испытаніе то на иеговата бола, и за
 благодѣанія та, който єни показвали томъ самому
 въ лицето на сиромасы тѣ. Послѣ за възданіе же ги
 введе въ състоаніе то на вѣчна та радость, гдѣто же
 сѧ наслаждавжъ блага, "аже єко не видѣ, и оухо
 не слыша, и на сердце человѣкъ не взыдоша.", (А.
 Вори: б. 9.) Но напротивъ грѣшици тѣ же поглѣдне
 съ гнѣбліво лицѣ: же ги назвѣ тварь неблагодарна
 южесточенна, и проклеѧ: же ги ѿбличи за невѣрїе то
 и за злобно то имъ ѿкаменѣ: же ги ѿсѣди въ ли-
 цѣ то на сиромасы тѣ. По това за ииұнты тѣ сѧ дѣл
 же ги исплѣде ѿ лицето си въ вѣчна та мѣка, дѣто
 не престаꙗ плаканье то и зажи то скрыпченіе, въ
 тьминнатата кромѣшина за да сѧ мѣжжихъ сѧ дѣволы
 тѣ. И това ѿредѣленіе на сѫдникъ атъ тѣзи часъ
 же сѧ исполне: защо то, "Нѣко и земля мимоидѣтъ,
 словеса же тол не мимоидѣтъ.", (Иат: кѣ. 35.) Самъ
 той дѣла. По дѣлѣ же прикаиж на дѣло за блажен-
 ство то на прѣдни тѣ, и за мѣка та на грѣшины тѣ,